

ת"פ 26742/03/13 - המאשימה - מדינת ישראל, באמצעות משטרת ישראל תביעות רמלה נגד הנאשם - א' ו'

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 26742-03-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' ו'
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: המאשימה - מדינת ישראל באמצעות
משטרת ישראל תביעות רמלה ע"י עוה"ד
שלי היאט

נגד
הנאשם - א' ו' ע"י עוה"ד בנימין בן נתן

הכרעת דין

כתב האישום

1. כתב האישום מחולק לשלושה חלקים: חלק כללי, אישום ראשון ואישום שני.
2. החלק הכללי: על פי עובדות כתב האישום, הנאשם היה נשוי במשך 12 שנים לגב' ב' ד' (להלן: **המתלוננת**). בני הזוג התגוררו יחד עם ילדיהם הקטנים בבית בתחומי היישוב ***** (להלן: **הבית**). מספר חודשים עובר למועדים הנקובים בכתב האישום, חשד הנאשם כי המתלוננת בוגדת בו עם אחר ונהג לקלל אותה ולכנות אותה "שרמוטה".
3. האישום הראשון: מיוחסות בו לנאשם ביצוען של העבירות הבאות: איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**) וכן תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין. על פי עובדות האישום הראשון, ביום 9.3.13, בסמוך לשעה 23:00, הגיע הנאשם אל הבית וראה את המתלוננת ישנה בחדר הילדים. הנאשם הורה למתלוננת לישון בחדר השינה המשותף לשניהם, אך המתלוננת סירבה להיענות לבקשתו מאחר והיא חששה לחייה. בתגובה, הנאשם החל לקלל את המתלוננת "זונה, שרמוטה" והטיח בה שהיא בוגדת בו. הנאשם איים בפגיעה במתלוננת בכך שאמר לה "את עושה מה שאת רוצה, אני אהרוג אותך ואתאבד" וזאת במטרה להפחידה או להקניטה. כמו כן הוסיף ואמר למתלוננת כי הוא מתכוון לתפוס כבל חשמל ולהתאבד באמצעותו. המתלוננת יצאה

יחד עם בנה הקטין מחדר השינה של הילדים ונכנסה לחדר השינה המשותף לה ולנאשם. בנסיבות אלו, הורה הנאשם למתלוננת לצאת מחדר השינה המשותף, שוב צעק עליה כי היא בוגדת בו, התקרב לעברה וסטר על לחיה.

4. האישום השני: מיוחסת בו לנאשם ביצוע עבירה של היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השני, ביום 7.3.13, בבית בשעות הבוקר, בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, הכינה המתלוננת קפה אתיופי מסורתי. בנסיבות אלה, החל הנאשם לקלל את המתלוננת באומרו שהיא "זונה" והעיף את כוסות הקפה על הרצפה ושבר אותן. המתלוננת ניגשה שוב למטבח והכינה קפה והגישה לשולחן. הנאשם שוב שפך את הקפה ושבר את הכוסות.

האישום הראשון

5. מחומר הראיות עולים הנתונים הבסיסיים הבאים, שעל פניו, אין מחלוקת לגביהם: לנאשם ולמתלוננת שני ילדים, ואשר נכון למועד האירוע, אחד היה בן 10 שנים לערך (להלן: **הקטין**) והשני בן שנתיים (להלן: **התינוק**); בדירה היה חדר הורים (להלן: **חדר ההורים**) וחדר לקטין (להלן: **חדרו של הקטין**).

6. באישום הראשון מדובר בגרסתה של המתלוננת למול גרסתו של הנאשם ויש להכריע ביניהן איזה מהן עדיפה. מהמתלוננת נגבו שתי אמרות במשטרה וכן העידה בבית המשפט. להלן תוכן שתי האמרות של המתלוננת במשטרה בתמצית:

א. אמרה מיום 10.3.13 בשעה 04:47 (להלן: **האמרה הראשונה**): אמרה זו נגבתה ע"י השוטור אמיר אדמסו (להלן: **אמיר**) בשפה האמהרית ונרשמה בשפה העברית (ראו עדותו של אמיר בפרוט' עמ' 12 ש' 1 - 12). באמרתה זו המתלוננת מסרה שישנה עם הקטין בחדרו. הנאשם הגיע לבית בסביבות השעה 23:00 וביקש ממנה להגיע לחדר ההורים ולישון שם. לטענתה מזה פרק זמן לא מבוטל, עובר לאירוע, הנאשם נהג לאיים עליה שיהרוג אותה ולאחר מכן יתאבד וכן חושד בה שהינה בוגדת בו עם אחרים. באותו לילה, הנאשם איים עליה שאם לא תגיע לחדר ההורים הוא יתאבד ולכן נעתרה לבקשתו ונכנסה לחדר ההורים. לאחר מכן, הנאשם סטר לה על פניה ומשרצתה לקום מהמיטה דחף אותה ונפלה על הרצפה ובעקבות הנפילה היו לה כאבים בראש ובגב. המתלוננת הודיעה לו שבכוונתה להגיש תלונה במשטרה ומאחר ולא ידעה את מספר הטלפון, הנאשם מסר לה את המספר (נ/2, ש' 1 - 26).

ב. אמרה מיום 10.3.13 בשעה 15:52 (להלן: **האמרה השנייה**): אמרה זו נגבתה בשפה האמהרית ונרשמה בשפה העברית (ראו עדותה של השוטרת ענת ממו בפרוט' עמ' 16 ש' 21-24). באמרה השנייה המתלוננת מסרה שהיתה בחדר של הקטין יחד עם הקטין. הנאשם הגיע לדירה, החל לקלל אותה ולאיים שבכוונתו להרוג אותה ולהתאבד וביקש ממנה לסור

לחדר ההורים. המתלוננת נעתרה לבקשתו, נכנסה לחדר ההורים והנאשם התחיל לצעוק לעברה שהוא חושד שהיא בוגדת בו ואז סילק אותה מחדר ההורים והיא חזרה לחדרו של הקטין. הנאשם התקרב לעברה וסטר לה על לחיה (נ' 3 ש' 16 - 29).

7. בעדותה של המתלוננת בבית המשפט מסרה דברים שדומים לדברים שמסרה באמרה הראשונה ואשר לפיהם את הסטירה קיבלה מהנאשם בתוך חדר ההורים ולא בחדרו של הקטין. בנוסף, ציינה שלאחר שהנאשם סטר לה הוא דחף אותה והיא נפלה ממיטת ההורים (פרוט' עמ' 29 - 31, עמ' 38 - 41). כמו כן, במהלך חקירתה בבית המשפט ערכה שרטוט לגבי מיקומן של מיטת ההורים ומיטת התינוק בחדר ההורים וכן העידה על אופן נפילתה בין מיטת התינוק למיטת ההורים (פרוט' עמ' 41 - 42).

8. בעדותו של הנאשם במשטרה (ת/1) הוא הכחיש את האירוע נשוא האישום הראשון, הכחיש שאיים על המתלוננת והכחיש שקילל אותה. לטענתו הגיע בשעת לילה מאוחרת לבית, המתלוננת אמרה לו לעזוב את הבית ובהמשך הזמינה משטרה וזאת ללא כל סיבה (ת/1, ש' 4 - 25; פרוט' עמ' 54 ש' 23 - עמ' 55 ש' 14).

9. בסיכומים שהוגשו מטעם ההגנה נטען שקיימות סתירות בין עדותה של המתלוננת באמרה הראשונה לבין עדותה באמרה השניה ולבין עדותה בבית המשפט כדלקמן: באמרה הראשונה ציינה כי הסטירה ניתנה בחדר ההורים ובעוד שבאמרה השניה ציינה שהדבר קרה בחדרו של הקטין; באמרה הראשונה מסרה שקיבלה סטירה ולאחריה דחיפה שבעטייה נפלה ממיטת ההורים ונחבלה בראשה ובגבה ובעוד שבאמרה השניה ציינה רק את הסטירה, אך לא ציינה את הדחיפה; קיימות סתירות לגבי המילים המדויקות שבהן הנאשם עשה בהן שימוש בעת שאיים על המתלוננת; קיימת סתירה לעניין השאלה אם הקטין היה ער או לא בעת קרות האירוע.

10. הנני מעדיף את גרסתה של המתלוננת על פני גרסתו של הנאשם וזאת מכל הנימוקים שלהלן:

א. לא התרשמתי שהסתירות שעליהם הצביע בא כוח הנאשם יש בהם בכדי להעיב על אמינות גרסתה של המתלוננת. יוזכר שקיימת התאמה בין אמרתה הראשונה, אמרתה השניה ועדותה בבית המשפט (להלן: **כל אמרותיה**) לגבי ליבת האירוע. ליבת האירוע מתאפיינת בכל הנתונים שלהלן: בכל אמרותיה נאמר שהנאשם הודיע למתלוננת שבכוונתו להורגה ולאחר מכן להתאבד; בכל אמרותיה של המתלוננת נאמר שהנאשם סטר לה, היינו קיימת התאמה בסוג המכה שניתנה; בכל אמרותיה נאמר שהסטירה באה בעקבות חשדו של הנאשם שהינה בוגדת בו; בכל אמרותיה נאמר שהמתלוננת היתה בחדרו של הקטין בעת שהנאשם הגיע לבית ובהמשך ביקש ממנה לסור לישון בחדר ההורים. גם אם קיימות סתירות בעדותה של המתלוננת כפי שהצביע עליהן בא כוח הנאשם, הרי שמדובר בסתירות שאינן פוגעות בליבת האירוע כפי שהובא לעיל.

ב. ליבת האירוע נשוא האישום הראשון יש בה בכדי להקים את רכיבי העבירות של איומים ותקיפה של בת זוג. הדעה המקובלת היא שבעת שבוחנים את שאלת מהימנותו של עד, יש לבדוק את אמינות הגרסה כמכלול והעובדה שקיימות סתירות בנקודות מסוימות אין בה כשלעצמה בכדי לפגום במהימנות העדות (ראו למשל דבריו של כבוד השופט דנציגר בפסקה 34 לפסק דינו ב- ע"פ 433/13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (2.6.14)).

ג. האמרה הראשונה והשנייה של המתלוננת הוגשו לתיק בית המשפט על ידי ההגנה במטרה להצביע על הסתירות שצוינו לעיל. הלכה פסוקה היא שאמרת חוץ של עד שמוגשת מטעם ההגנה במהלך חקירה נגדית בהליך פלילי יכולה לשמש ככלי משני בידי בית המשפט לצורך בחינת מהימנותו של אותו עד (ע"פ 10121/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (3.4.13) פסקאות 20 - 23 לפסק דינה של כבוד השופטת ארבל). בנוסף, הלכה פסוקה היא שראייה שמוגשת לתיק בית המשפט איננה נושאת את "תווית מגישה", קרי שניתן לעשות בה שימוש בין לטובתו ובין לרעתו של הצד שהגיש את הראייה (ע"פ 4004/93 **יעקובוביץ נ' מדינת ישראל** פ"ד נ(1) 133, 150 - 152). במקרה שבפני, לדעתי האמרה הראשונה והשנייה תמכו בעדותה של המתלוננת בבית המשפט והבהירו לבית המשפט את רכיביה של ליבת האירוע.

ד. עדותה של המתלוננת מקבלת חיזוק "**באמרת קורבן אלימות**" שלה בפני השופט אמיר שהגיע לדירה של הנאשם והמתלוננת בעקבות כך שהתקשרה למשטרה ושמע ממנה בשפה האמהרית שהנאשם תקף אותה בכך שסטר לה ואיים להתאבד (ראו דו"ח הפעולה של אמיר, ת/2). לגבי סעיף 10 לפקודת הראיות, שעניינו "אמרת קורבן אלימות" ההנחות המונחות ביסודו של הכלל בדבר קבילות אמרתו של קורבן אלימות ל-"אמיתות התוכן", הן אלה: **ראשית**, העד אינו משקר בהשמיעו אמירה, על אתר, המתייחסת למעשה האלימות שבוצע כלפיו זה עתה. מצבו של קורבן האלימות מהווה ערובה נסיבתית לאמיתות דבריו בהתקיים יתר התנאים המפורטים בסעיף 10 לפקודה. ההנחה, שמקורה בניסיון החיים, היא כי כאשר אדם נתון בסכנה בשל מעשה אלימות שנעשה בו, דעתו אינה נתונה להעליל על מי שלא עשה לו דבר, אלא מבקש הוא לספר את האמת ולגלות מי פגע בו. **שנית**, יש עניין לציבור בשמירה על כל שריד הוכחה, כאשר לאור הנסיבות אין מקום לחשוד שהם כוזבים (ע"פ 3737/91 חיר נ' מדינת ישראל, פ"ד מו (3) 272, 276 (1992); ע"פ 7832/00 יעקובוב נ' מדינת ישראל פ"ד נ(2) 534, 534 (2002); ע"פ 691/92 אהרון נ' מדינת ישראל פ"ד נ(3) 675, 679 (1996)).

ה. המתלוננת העידה שהיא נתינה זרה בישראל והוגשה עבורה בקשה למשרד הפנים להסדרת מעמדה בישראל מכח נישואיה לנאשם שהינו אזרחי ישראל. לטענתה מדובר בפרוצדורה שנמשכת חמש שנים שבמהלכם היא מקבלת ממשרד הפנים אישורי שהייה זמניים שמתחדשים מעת לעת. כמו כן, טענה כי התלונה שהגישה במשטרה כנגד הנאשם, עלולה לפגוע בהליך ההסדרה של מעמדה בישראל (פרוט' עמ' 35 ש' 8 - 16, עמ' 37 ש' 1 - עמ' 38 ש' 19).

ו. ואכן, הליך ההסדרה של מעמדן של בנות זוג זרות של אזרחים ישראליים נמשך חמש שנים במסגרת נוהל הנקרא "הליך מדורג" שבמהלכו ניתנות לבת הזוג הזרה אשרות שהייה בישראל לפרקי זמן קצובים ושמתיחדשות מעת לעת (ראו למשל ע"מ 8611/08 **זוולדי נ' שר הפנים** [פורסם בנבו] (27.2.11) פסקה 10 לפסק דינה של כבוד השופטת ארבל (להלן: **זוולדי**)). יתר על כן, רשות האוכלוסין וההגירה שבמשרד הפנים פרסמה נוהל שנקרא "**נוהל הטיפול בהפסקת הליך מדורג להסדרת מעמד של בני זוג של ישראליים כתוצאה מאלימות מצד בן הזוג הישראלי**", מספר נוהל 5.2.0019, ואשר כולל הוראות מפורשות לגבי אופן הטיפול בבקשות לאיחוד משפחות כאשר קיימת תלונה של בת הזוג המבקשת כלפי בן הזוג המבקש בדבר הפעלת אלימות כנגדה. מהנוהל עולה בבירור שיש בתלונה בכדי להעיב על ה-"הליך המדורג" וזאת לאור הדין המיוחד שיש לבצע בבקשה לאיחוד משפחות עקב התלונה במטרה שהגישה בת הזוג המבוקשת כלפי בן הזוג המבקש (**זוולדי**, פסקאות 11 - 15; ע"מ 855/15 **בלאי נ' משרד הפנים** [פורסם בנבו] (3.3.15) פסקה 8 להחלטתה של כבוד השופטת ברק ארז; עת"מ (מח' - ת"א) 13388-03-14 **גדאי נ' משרד הפנים** [פורסם בנבו] (30.12.14) פסקאות 34 - 38 לפסק דינו של כבוד השופט בכר).

ז. למרות העובדה שאם הנאשם יורשע בדין בגין האירוע נשוא האישום הראשון, הדבר עלול לפגוע במעמדה של המתלוננת בישראל, היא בכל זאת בחרה לדבוק בגרסתה. ללמדך, שהמתלוננת ביכרה לומר את האמת על פני האינטרס האישי שלה בסיום ההליכים בתיק שבפני ללא אשמה. לדעתי, הדבר מוסיף נופך של אמינות לגרסתה.

ח. לסיכום, עדותה של המתלוננת בנוגע לאישום הראשון נמצאה מהימנה עלי. יתר על כן, הכחשתו של הנאשם בחקירה היתה גורפת וכללית (ת/1, ש' 4 - 5) וללא התייחסות קונקרטית לאזהרה המאוד מפורטת שנמסרה לו שכוללת פירוט נרחב אודות עובדות המקרה (ראו נוסח האזהרה בעמוד 1 ל- ת/1).

11. לפיכך, הנני מרשיע את הנאשם בביצוען של העבירות הבאות: איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**) וכן תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

האישום השני

12. באמרה הראשונה המתלוננת טענה כי יומיים לפני האירוע נשוא האישום הראשון, היא הכינה קפה אתיופי עבור הנאשם והוא שפך עליה את הקפה ובגדיה התלכלכו והכוסות נשברו (נ/2, עמ' 1 ש' 18 - 22). בנוסף, הציגה בפני אמיר שגבה את אמרתה את התמונה מהטלפון הנייד שלה ואשר לפיה הכוסות של הקפה היו שבורות על הרצפה (נ/2, עמ' 3 ש' 28 - עמ' 4 ש' 1).

13. באמרה השניה ציינה שבשעות הבוקר של יום 7.3.13, נכחו בביתה דודתו של הנאשם בשם א' (להלן: **הדודה**) וכן חברתה בשם א' (להלן: **א'**) והנאשם. המתלוננת הכינה קפה והנאשם הפך את הקפה על

הרצפה וכל הכוסות נשברו. דודתו של הנאשם כעסה עליו, אספה את שברי הזכוכית מהרצפה ועזבה את דירתם. הנאשם המשיך לקלל את המתלוננת שבינתיים הכינה קפה בפעם השניה, בעוד שא' עדיין נמצאת בדירה. לטענת המתלוננת, משהחלה למזוג את הקפה, הנאשם שפך את הקפה בשנית ובגדיה התלכלכו (נ/ש' 37 - 48).

14. בעדותה של המתלוננת בבית המשפט חזרה על הדברים שמסרה באמרתה השניה (פרוט' עמ' 34 ש' 5 - עמ' 35 ש' 5, עמ' 36 ש' 8 - 30).

15. בהודעתו של הנאשם במסמך משנשאל על האירוע נשוא האישום השני השיב כדלקמן (ת/ש' 26 - 27):

"ש. ביום חמישי שפכת על אשתך קפה חם וגרמת לה לחבלות?

ת. לא, אני אפילו לא שותה קפה, אני שותה רק מים, יכולה להגיד."

16. בנוסף, בהודעתו השניה של הנאשם מיום 12.3.13 נשאל האם דודתו היתה בביתו ביום 7.3.13 (יום חמישי) והשיב "לא זוכר" (ת/ש' 19 - 20). כמו כן נשאל האם א' היתה בדירתם ביום 7.3.13 (יום חמישי) והשיב "לא זוכר" (ת/ש' 25 - 26). הנאשם גם הכחיש ששפך את הקפה (ת/ש' 27 - 34).

17. במקרה זה, הנני מעדיף את גרסתה של המתלוננת על פני גרסתו של הנאשם לגבי האירוע נשוא האישום השני. להלן נימוקיי:

א. כפי שצינתי בדיון שנערך לעיל לגבי האישום הראשון, המתלוננת הותירה רושם מהימן שהוביל אותי למסקנה שיש להעדיף את גרסתה לגבי האישום הראשון על פני גרסתו של הנאשם. קביעה זו משליכה באופן ישיר על סוגיית המהימנות לעניין האישום השני.

ב. א' הובאה לבית המשפט כעדה מטעם ההגנה. בעדותה בבית המשפט היא ציינה את הנתונים הבאים: אכן ביום 7.3.13 היא היתה בדירתם של הנאשם והמתלוננת; המתלוננת הזמינה אותה לשתות עימה קפה; במקום נכחה דודתו של הנאשם; לאחר מכן, התינוקת שלה שהיתה עימה בכתה ולכן עזבה את דירתה של המתלוננת וחזרה לדירתה; לטענתה, לא ראתה שהנאשם שפך את הקפה (פרוט' עמ' 65 ש' 21 - 30).

ג. יוצא מכך, שהנאשם הביא עדת הגנה מטעמו שאישרה שהיה אירוע בדירתו, יומיים לפני שנעצר, שבו היא נכחה והמתלוננת הכינה קפה. בנוסף, אותה עדת הגנה גם הוסיפה כי במקום

נכחה דודתו של הנאשם. מדובר בנתונים שהנאשם בעצמו לא ציין אותם בשתי אמרותיו במשטרה. נתונים אלה מחזקים את טענתה של המתלוננת לגבי הנסיבות הכלליות של האירוע נשוא כתב האישום, קרי עצם קיומו של אירוע שבו נכחו א', דודתו של הנאשם, הנאשם והמתלוננת ואשר במהלכו המתלוננת הכינה קפה. טענתו של הנאשם שאיננו זוכר אם דודתו וא' היו בביתו ושהוא בכלל לא שותה קפה, היא תמוהה, וזאת לא כל שכן כאשר אירוע זה התרחש יומיים לפני מעצרו. במילים אחרות, עדותה של א', שהינה עדת הגנה, באופן פרדוקסאלי, חיזקה את עדות המתלוננת והפחיתה ממשקל עדותו של הנאשם לגבי האירוע שבאישום השני.

ד. בנסיבות אלה, יש לעשות "פליגין דיבורא" לעדותה של א', כך שבית המשפט יבודד את טענתה שהנאשם לא שפך את הקפה ויראה בדבריה אלה כנתון לא אמין, ובעוד ששאר הדברים שמסרה, יקבלו את מלוא המשקל, קרי עצם קיום המפגש בדירתו של הנאשם, בנוכחות הנאשם, דודתו, המתלוננת וא'. כמו כן, במהלך אותו מפגש, המתלוננת אכן הכינה קפה.

ה. בפסיקה נקבע הכלל בדבר "פליגין דיבורא" ואשר לפיו בית המשפט רשאי לקבל כעדות אמת רק אותו חלק מהעדויות שנראה לו מהימן ולדחות את החלקים שנראים לו בלתי אמינים. מבחינת האמינות, אין לראות עדות בהכרח ותמיד כחטיבה שלמה אחת, אשר לגביה יש רק שתי חלופות, והן - לקבלה בשלמות או לדחותה בשלמות. ניתן לערוך סינון בדברי העדות כדי לנסות לבודד את הבר מן המוץ ולהבדיל בין האמת לשקר, וזאת על ידי היעזרות בראיות קבילות ואמינות אחרות, או על פי הגיונם של דברים. בית המשפט מודרך במקרים מעין אלה בהוראותיו של סעיף 53 לפקודת הראיות, המפנות לניסיון החיים, להיגיון ולטביעת העין השיפוטית (ראו ע"פ 526/90 **בלזר נ' מדינת ישראל**, פ"ד מה (4) 133, 185 - 186 (1991); ע"פ 4383/06 **דנינו נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] ניתן ביום 25.1.12, פסקה 26 לפסק דינו של כבוד השופט מלצר).

ו. ראיה נוספת שתומכת באמינות גרסתה של המתלוננת היא התמונות של כוסות הקפה השבורות שהציגה בפני אמיר במועד מעצרו של הנאשם, ואשר הועתקו יומיים לאחר מכן ע"י השוטר אלכס ריבקין בעת שהוצגו על ידה בפניו (ת/10; ראו גם עדותו של השוטר אלכס ריבקין בפרוט' עמ' 19 ש' 1 - 29).

ז. יוזכר, שא' הובאה כעדה מטעם ההגנה. א' ציינה שבמועד האירוע נשוא האישום השני, נכחה בדירה דודתו של הנאשם. ללמדך, שהנאשם מאשר שעובדה זו היא נכונה, גם אם מעולם לא אמר זאת בעצמו. בנסיבות אלה, שומה היה על הנאשם לדאוג להתייבבותה של דודתו על מנת להעיד לטובתו ולהפריך את טענתה של המתלוננת ששפך את הקפה בנוכחותה של הדודה. הנאשם לא עשה כן. בפסיקה נקבע שאם נאשם נמנע מזימונו של עד הגנה לצורך ביסוס טענה מהותית שיש בפיו, בית המשפט יכול לצאת מתוך ההנחה כאילו העיד אותו עד, היתה עדותו תומכת בגרסת המאשימה (ע"פ 712/94 גאברי נ' מדינת ישראל פ"ד מט(2) 332, 337 (1995) בדברי כב' השופט קדמי; ע"פ 3947/12 סאלח נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (21.1.13) פסקה 37 לפסק דינו של כבוד השופט דנינגר). במילים אחרות, העובדה שהנאשם

לא הביא את דודתו להעיד לתמיכה בגרסתו, יוצרת חזקה שבעובדה שאילו הובאה דודתו היא היתה דווקא תומכת בגרסת המאשימה ולא בגרסת הנאשם, היינו היתה מאשרת שאכן הנאשם שפך את הקפה.

ח. בעת שהנאשם התבקש להתייחס בחקירה הראשית לאירוע נשוא האישום השני, אמר את הדברים הבאים (פרוט' עמ' 55 ש' 11 - 18):

"ש. היא אומרת שכמה ימים לפני כן, ב-7.3.13 היה אירוע שהיא הכינה קפה אתיופי?

ת. שמעתי אותה פה, היא אמרה שדודה שלי היתה שם וגם החברה שלה. מילא דודה שלי אולי תגיד לטובתי, אבל החברה שלה מה יש לה לפחד? היא חושבת כנראה שאני בוגד בה. אבל אני לא עושה דברים כאלה, בחיים."

(ההדגשה לא במקור)

מדבריו אלה של הנאשם לא ברור מה היא גרסתו. האם הוא מאשר שא' והדודה היו יחדיו בדירתו, והמתלוננת הכינה קפה לכולם, או לא? בנוסף, הנאשם אומר שדודתו יתכן והיתה מעידה לטובתו. אף על פי כן, לא מצא לנכון להביא את דודתו כעדה במשפט, על כל ההשלכות הראייתיות הנובעות מכך, כפי שציינתי לעיל.

18. לאור כל האמור לעיל, הנני מרשיע את הנאשם בעבירה של היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

סוף דבר

19. לסיכום, הנני קובע כדלקמן:

א. לגבי האישום הראשון, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע של העבירות הבאות: איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין וכן תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

ב. לגבי האישום השני, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ל' סיוון תשע"ה, 17 יוני 2015, במעמד הצדדים